

U novoj “Areni”: Novi članak o dokumentarnom filmu o Bušićima!

Opomena: Dolje se nalazi autorizirani tekst od novinarke Gordane Boić, koji su urednici (Mark Cigoj, Vedran Strukar, Damir Jirasek) u novom izdanju “Arene” (15.7.2009) na neprofesionalni i neprincipijelni način promijenili. Dajemo izvorni tekst, koji se bitno razlikuje od onoga koji su urednici pripremili. Dakle, oprez sa “Arenom”. Ne poštujte pravila niti Kodeks novinarstva!

Film o Julienne i Zvonku Bušiću, borcima za neovisnost Hrvatske

Piše Gordana Boić

Snimio Goran Šerbula

Prva klapa dokumentarnog filma “Tvoja krv i moja”, o Julienne i Zvonku Bušiću, koji su 1976. godine otmicom američkog putničkog zrakoplova svijetu htjeli ukazati na problem hrvatskog naroda koji je živio podjarmljen, past će čim financijska konstrukcija bude zatvorena. Ante Rozić, scenarist i redatelj hrvatske produkcijske kuće Pozitiv film, spreman je početi već sutra snimati tu, kako kaže, veliku i dirljivu priču o ljubavi između dvoje ljudi, o ljubavi prema zemlji, priču o odanosti, o žrtvi i o patnji. Sve je spremno, treba još samo pribaviti tri i pol milijuna kuna za dokumentarac o ženi i čovjeku koji su zbog nesretnih okolnosti oko svojega strastvenog domoljublja dugotrajno robijali. Zvonko je Hrvat s najdužim uzničkim stažom, čak 32 godine bio je u najzloglasnijim američkim zatvorima. I opet bi, rekao je jednom, otprio isto za iste, uzvišene ideale.

- O Zvonku sam znao malo, rekao bih, koliko i prosječan Hrvat. No, kad sam uvidio koliko je moj otac Baldo prošloga ljeta u Dubrovniku bio uzbuđen kad je pročitao da se Zvonko vraća kući, odlučio sam saznati više. Nisam s ocem diskutirao, no vrativši se u Zagreb pročitao sam Julienninu autobiografsku knjigu “Ljubavnici i luđaci” koja me oduševila. Nisam znao pojedinosti o tome - priča Rozić - da je bomba koju su Bušići zajedno s propagandnim letcima o hrvatskom slučaju u tadašnjoj Jugoslaviji smjestili u jedan pretinac njujorškoga Grand Central Stationa i koju je policija prenijela na policijski poligon, nakon neuspješnog demontiranja - eksplodirala. I tu je, nažalost, poginuo policajac Brian J. Murray koji nije bio na službenoj dužnosti. Iz knjige sam saznao da je njegova udovica tužila grad New York zbog nepravilnosti u radu prilikom demontiranja bombe, zbog čega je i došlo do tragedije. No, ne mislim da je potrebno u filmu dokazivati da Julienne i Zvonko nisu teroristi. Uostalom, pri izricanju srpske presude 1977. godine, sudac John Bartles rekao je kako gospođa i gospodin Bušić nisu teroristi i kriminalci, te da su njihove akcije, iako pogrešno vođene, bile motivirane plemenitim idealima, odnosno željom za hrvatskom novisnošću.

Kad je pročitao drugu Julienninu knjigu “Tvoja krv i moja”, u kojoj je pisala o samoći i sve manjoj nadi da će Zvonko ikad biti pušten iz zatvora, Ante Rozić bio je uvjeren da je to vrijedna filmska priča. Film će biti dokumentaran, no u dramaturškom smislu tretirat će ga kao igrani. Međutim, to ne znači da će angažirati glumce. Osim Julie i Zvonka, u devedestminutnom filmu, pojavit će se njihove obitelji, prijatelji, policajci, forenzičari, agenti, odvjetnici, sutci i svi oni koji su sudjelovali u “slučaju Bušić”. Film će se snimati na autentičnim mjestima, 20-ak dana u Americi, desetak u Evropi i isto toliko u Zagrebu i Rovanjskoj gdje žive Zvonko i Julie, kao i u Zvonkovo rodnoj Gorici.

- To je film o zemlji, o obitelji, o jeziku, o pripadnosti, o tradiciji i o identitetu. Riječ je o osobnom viđenju jednoga važnog dijela hrvatske, ali i svjetske povijesti, i mislim da ne treba podsjećati što se sve događalo u svijetu krajem tih 60-ih godina. Na drugoj razini, priča je to o vjeri i predanosti, o strasti i patnji, o moralu i viziji koju u današnjem društvu više ne prepoznajem. Producent filma je Ivan Cvirn, a glazbu potpisuje Lidija Bajuk. Naime, glazba će pridonijeti zvučnoj slici Hrvatske 60-tih godina 20. stoljeća u neprekidnom tijeku do danas, sa svim svojim znakovima i s određenim tradicijskim predznakom, dakle nikako ne kao više ili manje usputno događanje, nego kao angažirani akt. Povjerio sam je izuzetnoj umjetničkoj i ljudskoj osobnosti Bajukove koja se na području autorske reinterpretacije hrvatske tradicijske glazbe višestruko dokazala – otkrio je Ante Rozić koji još nastoji ostvariti sponzorske ugovore, koji još čeka odgovore grada Zagreba i hrvatske Vlade.

Okviri

Julianne Schultz rođena je u Eugeneu, u Oregonu na zapadu Sjedinjenih Država. Kćerka je glumice Jeanne Claire i sveučilišnog profesora Richarda Schultza.

Julianne je Zvonka Bušića upoznala u Beču 1969. godine. Zaljubila se u njega, ali i u njegovu borbu za hrvatsku državu i njenu neovisnost. U potrazi za vlastitim identitetom, dijelila je sudbinu hrvatskih emigranata diljem Europe i Sjedinjenih Država, pritom upoznavajući i Zvonkov zavičaj i patnju hrvatskog naroda u komunističkoj Jugoslaviji.

U rujnu 1976. godine, sa suprugom Zvonkom i trojicom suboraca sudjelovala je u otmici američkog zrakoplova, s namjerom da iz njega bace propagandni materijal na London i Pariz. U tekstu naslova "Poziv na borbu i dostojanstvo" objašnjava se hrvatski slučaj u tadašnjoj Jugoslaviji i poziva na njezinu neovisnost. U akciji nisu imali oružje, tek lažni eksploziv, a pravu bombu kao i letke Bušić je ostavio u pretincu na Grand Central Stationu u New Yorku. Nažalost, akcija je okončana nenamjernom i nepotrebnom smrću američkog policajca Briana Murraya.

Sudac John Bartels 22. srpnja 1977. godine u New Yorku izrekao je kaznu doživotnog zatvora za Zvonka i Julienne te višegodišnje kazne zatvora ostalima iz skupine.

ZVONKO BUŠIĆ

- Od rane mladosti progonila me teška sudbina hrvatskog naroda. Upravo ta borba za bolju budućnost mojega naroda potaknula je smisao mog života. Hrvatska je za mene bila iznad svega i mjerilo svega. Otmica aviona bila je dramatična predstava kojom smo htjeli upozoriti na probleme hrvatskog naroda kako bismo postigli maksimalni publicitet, uz primjenu minimalne sile – rekao je Zvonko Bušić na internetskoj stranici Pozitiv filma (www.tvojakrvimoja.com), dodajući da je film "Tvoja krv i moja" prije svega priča o dvoje ljudi koji su bili spremni žrtvovati svoju slobodu za više ideale.

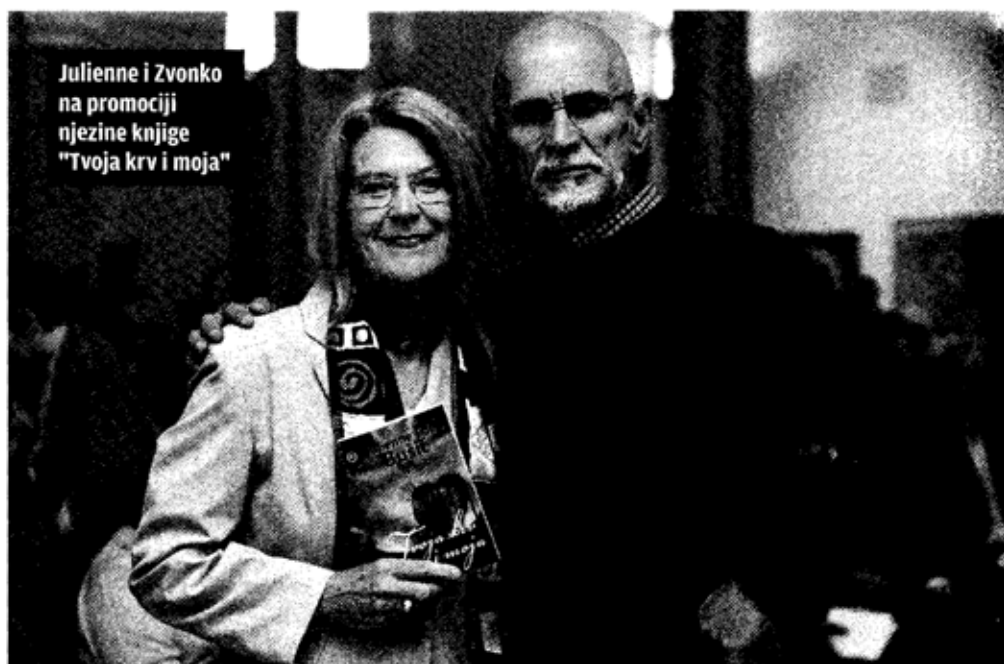
Julienne Bušić

- Prva knjiga "Ljubavnici i luđaci" bila mi je kao terapija. Tada sam bila u zatvoru i morala sam sve to ispucati, a i htjela sam ispraviti neke pogrešne interpretacije koje su se pojavile u medijima. Željela sam svoju muku podijeliti s ljudima, htjela sam da saznaju što je prethodilo otmici aviona - a to je jedna ljudska priča. Gotovo 20 godina poslije, napisala sam i knjigu "Tvoja krv i moja" u kojoj sam s čitateljima opet nastojala podijeliti svoja bogata i dugotrajna iskustva borbe, nadanja i iščekivanja Zvonkova povratka kući – Juliennine su riječi, s istih internetskih stranica Pozitiv filma redateljja Ante Rozića.

Piše **Gordana Boić**
Snimio **Goran Šerbula**

Sve je spremno za dokumentarac o Julienne i Zvonku Bušiću. Nedostaje još samo tri i pol milijuna kuna. Od Grada Zagreba i hrvatske Vlade čekam odgovor o sponzorstvu - kaže scenarist i redatelj filma "Tvoja krv i moja" Ante Rozić.

- O Zvonku sam znao malo, rekao bih, koliko i prosječan Hrvat. No, kad sam vidio koliko je moj otac Baldo prošloga ljeta bio uzbuđen kad je pročitao da se Zvonko vraća kući, odlučio sam saznati više. Pročitao sam Julienneinu autobiografsku knjigu "Ljubavnici i ludaci" koja me oduševila. Prije nisam znao da je bomba koju su Bušići zajedno s propagandnim le-

Julienne i Zvonko na promociji njezine knjige "Tvoja krv i moja"

S Brunom Bušićem povezao ih je isti cilj

Julienne i Zvonko upoznali su se u Beču

ANTE ROZIĆ, SCENARIST I REDATELJ

SNIMAM FILM o Zvonku Bušiću i njegovoj bombi

cima o hrvatskom slučaju u tadašnjoj Jugoslaviji smjestili u pretnac njujorškoga Grand Central Stationa i koju je policija prenijela na policijski poligon, nakon neuspješnog demontiranja eksplodirala. I tu je, nažalost, poginuo policajac koji nije bio na službenoj dužnosti. Iz knjige sam saznao da je njegova udovica

tužila grad New York zbog nepravilnosti u radu prilikom demontiranja bombe, zbog čega je i došlo do tragedije. No, ne mislim da je potrebno u filmu dokazivati da Julienne i Zvonko nisu teroristi.

Filmska priča Kad je pročitao drugu Julienninu knjigu "Tvoja krv i moja", u kojoj

iznosi strahove da Zvonko nikad neće biti pušten iz zatvora, Rozić je bio uvjeren da je to vrijedna filmska priča.

- Otmica aviona bila je dramatična predstava kojom smo htjeli upozoriti na probleme hrvatskog naroda kako bismo postigli maksimalni publicitet uz primjenu minimalne sile - kaže Zvonko

Bušić na internetskoj stranici Pozitiv filma.

Osim Julie i Zvonka, u devedesetominutnom filmu pojavit će se njihove obitelji, forenzičari, suci i drugi iz "slučaja Bušić". Film će se u produkciji Pozitiv filma snimati u Americi, Europi, Zagrebu, Rovanjskoj te u Zvonkovo rodnoj Gorici. ■

"Sve je spremno,
nedostaje samo
novac", kaže Rozić

PLAN ZA NEOVISNU HRVATSKU

Lecima i otmicom aviona do slobode

U rujnu 1976. godine Julienne i Zvonko Bušić, zajedno s trojicom suboraca organizirali su otmicu američkog zrakoplova, s namjerom da iz njega bace propagandni materijal na London i Pariz. U tekstu naslova "Poziv na borbu i dostojanstvo" objašnjava se hrvatski slučaj u tadašnjoj Jugoslaviji i poziva na njezinu neovisnost. Nisu imali oružje, tek lažni eksploziv, a pravu bombu i letke Bušić je ostavio u pretincu na Grand Central Stationu u New Yorku. Nažalost, akcija je okončana smrću američkog policajca Briana Murraya. Sudac John Bartels 22. srpnja 1977. godine u New Yorku izrekao je kaznu doživotnog zatvora za Zvonka i Julienne te višegodišnje zatvorske kazne ostalima iz skupine.

